

OTTO DOORENBOS

DOOR
FRANCINA

C. Oudenaarden

O.M.BREDEE'S N.V.-U.M. ROTTERDAM

OTTO DOORENBOS

DOOR

FRANCINA

GEÏLLUSTREERD DOOR
C. OUDENAARDEN

J. M. BREDÉE'S BOEKH. EN UITGEVERS-MIJ. N.V.
ROTTERDAM

HOOFDSTUK I.

Een baldadig spel.

Het was vier uur in den middag. Met een soort Indianen-geschreeuw stormden de jongens uit de hoogste klasse het schoolgebouw uit. Niet, dat ze dit op andere dagen nu zoo bedaard deden, maar vandaag was het toch waarlijk wel wat al te erg.

Mijnheer Kooymans, het Hoofd der school, kwam dan ook haastig uit zijn kamer de vestibule in. En 't was maar heel goed, dat de levenmakers reeds een aardig eindje weg waren, want anders zouden ze zeker teruggeroepen zijn, en de vrijheid, die ze nu zoo luid begroetten, nog een uurtje hebben moeten ontberen. Maar ze waren al uit mijnheers gezicht verdwenen en onbewust van de straf, die hen bedreigd had.

„Zeg jongens,“ zei Karel van Dam, terwijl hij plotseling stilstond, „schi jullie eens uit met dat hollen. Moeten jullie dadelijk naar huis of zullen we nog wat blijven spelen?“

Verschillende jongens zeiden geen tijd te hebben, en gingen dan ook heen. Met een blik als van een generaal die zijn troepen inspecteert, zag Karel van Dam nu om zich heen.

„Met hoevelen zijn we nog? Zes? Nee zeven, net genoeg. Doen jullie mee?”

„Wat doe je toch geheimzinnig, Karel,” riep nu Otto Doorenbos. Heb je een bijzonder plannetje voor vandaag? Vooruit er dan mee.”

„Nou, bijzonder, bijzonder. . . ., dat nu juist niet,” antwoordde Karel. Maar het is toch een spelletje, dat je niet alle dagen kunt doen.”

„En wat dan wel?” vroeg weer een ander.

„Ja, wat dan wel,” zei Karel. „Kunnen jullie het niet raden?”

De anderen werden ongeduldig.

„Toe jô — zeg je het nou of niet? Anders ga ik ook naar huis, hoor.”

„Houd je bedaard, man,” lachte Karel.

„'k Heb zoo'n reuzen-zin in schotsje brouwen. Doen jullie mee?”

„Ik wel.” „Ja natuurlijk.” „Wat dom, dat we daar uit ons zelf niet aan gedacht hebben,” klonk het nu uit verschillende monden.

„Vooruit dan, jongens. Waar zullen we gaan, Karel?” riep Otto.

„Ik dacht aan de Buitensingel. Daar is het stil, dus daar kunnen we er de meeste pret van hebben. Maar weten jullie soms wat anders, dan is het mij ook goed.”

Doch allen waren het met Karel eens, dat de Buitensingel de beste plaats was om hun plan uit te voeren. Daar waren immers voor de deuren ook

van die fijne portiekjes, waarin je je verschuilen kon? En de Buitensingel was zoo lang! Ze zouden bij heel wat menschen een schots ijs voor de deur kunnen zetten, eer ze aan het einde waren.

„Nu vooruit, in stormpas dan,” riep Karel.

En alsof het vanzelf sprak, zetten alle jongens het op een loopen.

Gelukkig behoefde dit niet zoo heel lang te duren, want de Buitensingel was tamelijk dichtbij. 't Was er op dit uur van den dag, nu de schemer al begon te vallen, bijzonder rustig. Juist geschikt voor het doel, dat de jongens beoogden. Want hun spel in de drukke straten te gaan spelen, dat waagden ze niet. Ze wisten immers maar al te goed, dat de een of andere agent er dan spoedig een eind aan zou maken? En wie weet, misschien ging hij het dan nog wel thuis vertellen ook.

„Laten we nu eerst goed afspreken, jongens," zei Karel van Dam, toen ze even later aan het begin van de Singel stonden. Twee jongens halen een ijsschots uit het water en zetten die voor de deur van een huis. Een andere moet bellen, en één moet er op den uitkijk staan of er een agent aankomt. En als we dan telkens omruilen, krijgen we allemaal een beurt. Afsproken?"

De andere jongens betuigden hun instemming en dus kon het spel gaan beginnen.

Twee jongens bogen zich over den waterkant, en heschen met veel moeite een groote ijsschots op den wal.

„Wat een grootel!" riep Otto Doorenbos.

„Juist goed, jô," lachte Karel van Dam. Als je wat geeft moet het de moeite waard zijn."

Voorzichtig droegen de twee jongens hun vrachtje nu voor een van de huizen. Zonder te spreken plaatsten zij de schots vlak tegen de huisdeur aan, en verscholen zich daarna bij de anderen in een portiek. Alleen Karel van Dam bleef achter. Toen al zijn kameraden verscholen waren, trok hij aan de bel van het huis, waarvoor de schots stond, en stelde zich toen een klein eindje verder achter een boom op.

't Duurde lang eer de deur openging.

Zou er niemand thuis zijn? Dat zou toch jammer wezen!

Juist maakte Karel zich gereed om nog eens te

gaan bellen, toen plotseling de deur toch openging. Met veel geraas rolde de ijsschots naar binnen! Natuurlijk wel aan duizend stukjes. De andere jongens in hun gemeenschappelijke schuilplaats en Karel achter zijn boom, proestten het uit van het lachen, toen ze het boos-verschrikte gezicht van de dame zagen, die opengedaan had. Ze kwam buiten de portiek en keek links en rechts om zich heen.

„Die akelige jongens toch,” mompelde ze.

„Wat hebben ze er aan, om iemand zoo'n overlast aan te doen? Als ik een agent zag, zou ik hem waarschuwen”

Maar de dame zag geen agent en al mopperend ging ze weer naar binnen om de rommel op te ruimen, die de jongens haar bezorgd hadden.

Toen de huisdeur weer gesloten was, liet Karel een zacht fluitje hooren. Dat was het afgesproken teeken om de jongens te laten weten, dat het terrein weer veilig was.

„Ziezoo,” commandeerde Karel, toen ze weer bij elkander waren, „nu twee anderen de schots uit het water halen. En jij Otto, moet nu maar eens bellen en op den uitkijk blijven staan.”

„Best,” zeiden de jongens, en 't zelfde spelletje van daareven herhaalde zich.

Nu plaatsten ze de schots voor de deur van een huis, dat een klein eindje verder stond.

Nadat alle jongens uit het gezicht waren, trok Otto aan de bel en verschool zich op zijn beurt achter

een boom. Zijn geduld werd niet al te lang op de proef gesteld.

De deur ging open en de ijsschots rolde naar binnen tegen een klein meisje aan, dat angstig achteruit stooft en met een gil naar haar moeder vluchtte, die al kwam aangelopen.

„O moesje, o moesje,” snikte het kind, maar verder kwam ze niet.

„Die akelige jongens!” mopperde ook deze dame, toen ze de rommel zag, die de jongens aangericht hadden.

Eerst troostte ze zo goed mogelijk haar kleine meisje, en toen haar dit gelukt was, zei ze: „Kom, je mag moeder helpen opruimen”

HOOFDSTUK II.

Gesnapt.

Voor verschillende huizen plaatsten de jongens hun ijsschotsen en telkens hadden ze de grootste pret, wanneer de menschen al mopperend naar buiten kwamen. Ze waren nu ongeveer halverwege de Singel gekomen.

Twee jongens hadden alweer een schots neergezet.

„'t Is jouw beurt om te bellen en op te letten, Otto,” zei Karel.

„Best hoor,” lachte deze terug. „Dat is nog het

leukste werkje van alles, want dan sta je er vlak bij als de menschen naar buiten komen."

Na een flinken ruk aan de bel te hebben gegeven, zocht Otto zich een schuilplaats.

Maar 't wachten duurde ditmaal toch wel heel erg lang. Hij had de andere jongens al een paar keer uit hun portiek zien gluren, en nog steeds werd de deur niet opengedaan.

Dan nog maar eens bellen.

Otto liep op het huis toe en gaf een nog hardere ruk aan de bel. Hij liep ook niet dadelijk weer weg, maar luisterde eerst nog ingespannen aan de deur of hij niemand hoorde komen. Ja, daar hoorde hij wat.

Slof — slof — klonk het door de gang. O, wat ging dat langzaam! Zeker een oud mensch; en lachend zocht Otto met een paar groote stappen zijn schuilplaats op. Daar werd de deur geopend. Eerst voorzichtig op een kier, maar toen de oude juffrouw die opendeed, niemand zag; toch wat wijder en — plof — daar rolde kletterend de ijsschots naar binnen."

„Die akelige jongens," jammerde de oude juffrouw. „Dat ze een oud, ziek mensch nu toch zoo'n last bezorgen. Vlegels zijn het, kwajongens zijn het. Leelijke streken voeren ze uit, want dat is geen spelen."

Met een harden slag werd de deur dichtgegooid.

Otto had van dit geval niet zooveel schik als van

de vorige. Er kwam een beter gevoel in hem boven. 't Was toch wel een beetje erg wat ze gedaan hadden. Als het nu een jong mensch was geweest, maar zoo'n oude juffrouw. En — zou 't waar zijn? Zou ze ziek wezen?

Plotseling klonk er een schel gefluit door de lucht. Dat was een sein van de jongens! Er dreigde dus

gevaar! Verschrikt wilde Otto het op een loopen zetten, maar 't was al te laat.

Een stevige hand greep hem vast en een barsche stem voegde hem toe: „Wacht eens even, kwajongen. Vertel me eerst eens hoe je heet, en waar je woont.”

't Was een agent, die, zonder dat Otto het gemerkt had, al eenige minuten het baldadige spel van de jongens had gadegeslagen en nu zijn kans waarnam om een van hen te grijpen.

Was hij direct op de heele troep toegesneld, dan zouden ze hem allen ontgaan zijn. Want welke agent kon er nu om 't hardst tegen een schooljongen loopen, zonder het te verliezen?

Otto was zóó geschrokkn door de onverwachte verschijning van den agent, dat hij vergat te antwoorden.

„Ja vriendje, het helpt je niets,” zei de agent weer. „k Heb gezien dat jullie voor verschillende huizen je schotsen hebt neergezet. Dat dacht je niet, hè? Als je mij nu niet vrijwillig vertelt hoe je heet en waar je woont, neem ik je mee naar het bureau.”

De schrik sloeg Otto om het hart. Stel je voor, dat de agent hem zoo bij zijn arm meenam, de stad door. Wat zou zijn moeder daar wel van zeggen als ze het hoorde? Want hooren zou ze het stellig. Nee, dan wilde hij toch veel liever zijn naam opgeven.

„Otto Doorenbos, mijnheer,” kwam het er dus heel benepen uit.

„En waar woon je?”

„In de van der Helmstraat, mijnheer.”

„Nummer?” vroeg de agent kortaf.

„Achtentwintig, mijnheer.”

„Ziezoo, dat hebben we,” zei de agent.

„En nu de namen van je vriendjes.”

Otto aarzelde. Moest hij nu de namen van al de jongens opgeven? Moest hij hun verklikker zijn? Dat deed hij niet! Vast niet.

„Dat zeg ik niet, mijnheer,” antwoordde hij toen ferm.

„Zeg je dat niet?” vroeg de agent verwonderd.

„Nee mijnheer, ik wil geen klikspaan wezen.”

Otto zag het niet, maar even vloog er een glimlach over het gelaat van den man.

„Nu, goed dan,” zei hij, „jouw adres heb ik toch. Je hoort er nog wel van.”

Toen keerde de agent zich om en stapte bedaard heen.

Otto wachtte nog, tot hij hem een hoek van een straat had zien omslaan, en toen pas liep hij de richting uit, waar zijn vrienden verscholen waren. Die hadden vanuit hun schuilhoek alles gezien. Maar ze hadden er zich wel voor gewacht te voorschijn te komen. Nu ze Otto echter alleen zagen aankomen, snelden ze hem tegemoet.

„Jô, wat was dat? Ben je bekeurd? Moest je niet mee?” riepen ze door elkaar.

Otto haalde zijn schouders op.

„'k Weet het niet,” zei hij, „'k moest mijn adres opgeven.”

„En heb je dat gedaan?” vroeg Klaas Melman.

„Jô, wat stom van je. Had een ander adres genoemd.”

Boos keek Otto hem aan.

„'k Zou je danken,” zei hij, „dat is liegen en het is laf ook.”

„Moest je onze adressen niet opgeven?” vroeg Karel van Dam nu.

„Hij vroeg ze wel.”

„En wat zei je?”

„Dat ik dat niet deed. Ik wil geen verklikker zijn.”

„Dat is mooi van je,” vond Karel. „Jongens, een hoeraatje voor Otto.”

Luidruchtig stemden de jongens hiermee in. 't Was hun een pak van het hart, dat Otto geen namen genoemd had

Maar voor Otto was de aardigheid er af.

„Hadden jullie liever wat eerder gefloten,” zei hij, dan was ik niet gepakt.

„k Ga naar huis ook, gedag!”

HOOFDSTUK III.

Mevrouw van Duuren.

„Rrrrrt,” ging de elektrische winkelbel bij de weduwe Doorenbos in de van de Helmstraat.

Juffrouw Doorenbos, die zich in de kamer achter den winkel met eenig naaiwerk onledig hield, spoedde zich naar voren. De klanten hielden niet van wachten, dat wist ze.

Er stond een deftig uitziende dame voor den toonbank.

„Dag juffrouw Doorenbos,” groette de dame vriendelijk. „Ik kom eens even kijken hoe u het maakt en tegelijk het een en ander bestellen.”

„Dag mevrouw Van Duuren,” groette de juffrouw

terug, „dat is erg vriendelijk van u. Maar wilt u, voor u de inkoop doet, niet even binnenkomen, om uit te rusten?“

„Ja, dat wil ik eigenlijk wel graag,“ stemde mevrouw Van Duuren toe.

’t Is een heele wandeling van Rozenhage naar hier.

„En de weg buiten de stad zal zeker wel erg vuil zijn, nu de dooi is ingevallen,“ merkte juffrouw Doorenbos op.

„Ja, ’t is een ware modderpoel buiten, en was het niet, dat ik aan verschillende artikelen nog al gebrek begon te krijgen, dan zou ik mijn bezoek zeker nog wat uitgesteld hebben. Maar ’t begint al hard op te schieten naar Kerstmis, en ik ben nog lang niet klaar met de kleeren, die ik tegen dien tijd noodig heb.“

„O,“ zei juffrouw Doorenbos, „ik verwonder me ieder jaar opnieuw, hoe u het alles klaar krijgt.“

„Och welnee,“ zei mevrouw Van Duuren, „dat is heusch zoo’n wonder niet. „Ik heb heel wat tijd om te naaien en te breien en zooals u weet begin ik altijd al vroeg. ’k Zou niet graag met Kerstmis iemand teleurstellen die gewend is, iets van mij te krijgen.“

Onderwijl had mevrouw Van Duuren plaats genomen in de makkelijke stoel, die juffrouw Doorenbos voor haar bij de haard had geschoven.

„Mag ik u een kopje thee inschenken, mevrouw?“ vroeg ze, toen haar bezoeker rustig zat.

„U verwent me,” glimlachte mevrouw.

Maar ja, ik sla het toch niet af.

„Hoe gaat het met uw zoontje, mevrouw?” vroeg juffrouw Doorenbos, terwijl haar bezoekerster de thee dronk.

Een diepe rimpel groefde zich om de oogen van mevrouw Van Duuren.

„Och, wat zal ik u zeggen. De dokter zegt: er is vooruitgang. Maar wij zien het nog niet. 't Is een heele beproeving voor mijn levenslustigen jongen om daar zoo dag in, dag uit, op zijn ruststoel te moeten liggen. Soms wordt hij er ook wel eens ongeduldig onder. Maar telkens weer wijs ik hem er op, dat het de Heere is, Die hem deze beproeving zendt. En dat Hij alleen weet, waarom het zoo moet. En al zegt mijn jongen niet veel, toch geloof ik wel, dat hij zich hieraan vasthoudt. En dat deze gedachte hem telkens weer de kracht geeft om zijn beproeving te dragen.”

„Ja,” stemde juffrouw Doorenbos toe, daar weet ik ook van mee te praten. Mijn Otto was nog maar een heel klein kereltje, toen zijn vader stierf. Wat heb ik toen een droefheid gekend, en met wat een zorg zag ik de toekomst tegen. Maar God heeft alle vrees beschaamd en alles, alles met mij wel gemaakt. Niet alleen, dat Hij mij hielp om mijn verlies te dragen, maar wat gaf hij mij in Otto niet een milde vergoeding bij al mijn leed. En nooit — nooit heeft Hij het ons aan iets laten ontbreken. Integendeel! Hij heeft aan ons Zijn belofte vervuld, dat Hij een Man

der weduwen en een Vader der weezen wil zijn."

Vriendelijk knikte mevrouw Van Duuren haar toe.
 „Ja, u weet van beproevingen. Maar niet minder van 's Heeren trouwe hulp, nietwaar? Hij laat nooit beschaamd worden, die op Hem vertrouwen."

„Maar kom," ging ze even later voort, terwijl ze

opstond, „'t wordt nu tijd, dat ik mijn inkoop en eens ga doen. 'k Ben heerlijk uitgerust en verwarmd. Zullen we naar den winkel gaan?"

„Zeker mevrouw," zei juffrouw Doorenbos, en haastte zich haar bezoekster voor te gaan.

In den winkel gekomen begon ze de verlangde artikelen voor mevrouw Van Duuren uit te stallen. En 't viel deze niet moeilijk hieruit een keus te doen.

Juffrouw Doorenbos legde alles, wat mevrouw kocht, bij elkander.

Lachend keek mevrouw er naar.

„Dat pak wordt me te groot, hoor," zei ze, „dat kan ik niet meedragen."

„Natuurlijk niet, mevrouw," antwoordde de winkelierster. „Straks laat ik het u door Otto brengen."

„Dat is best," antwoordde mevrouw Van Duuren.

„Dan krijgt Frits hem ook weer eens te zien. Hij heeft de laatste dagen al telkens naar Otto gevraagd."

„Had u dat maar even laten weten, mevrouw. Dan had ik Otto immers dadelijk gestuurd en u weet, hij komt wat graag bij Frits."

„Ja, dat weet ik wel. Maar 'k dacht, hij moest eerst maar eens flink van de ijspret genieten. Dat doen de jongens toch liever dan bij de kachel zitten. Maar nu is de dooi ingevallen. Dus kunnen Otto en Frits straks wel e en middagje afspreken, waarop Otto bij ons komt. Als u het goed vindt, natuurlijk."

„O ja mevrouw, ik vind het best."

„Goed," zei mevrouw Van Duuren, „dan ga ik nu maar En straks zien we Otto dan wel verschijnen. 'k Zal het Frits alvast zeggen."

En met een hartelijke handdruk verliet mevrouw Van Duuren de winkel.

HOOFDSTUK IV.

Naar Rozenhage.

't Was half vijf. Al een paar maal had juffrouw Doorenbos de schemerige straat ingekeken. Maar

telkens was ze weer teleurgesteld naar binnen gegaan. Hoe scherp ze ook keek, ze kon van Otto nog niets ontdekken. 't Was erg vervelend, dat hij nu juist vanmiddag zoo laat was. Ze had mevrouw Van Duuren beloofd, de jongen direct uit school te zullen sturen. En nu kwam hij lang over zijn gewone tijd thuis. Zou hij school moeten blijven? Of met de jongens aan 't spelen zijn? Maar daar was het nu toch niet zulk mooi weer voor. Om kwart voor vijven stond juffrouw Doorenbos weer aan de deur. Kwam de jongen nu toch maar! Villa Rozenhage, waar mevrouw Van Duuren woonde, lag een aardig eindje buiten de stad. Niet dat dit nu zoo heel erg was. Otto zag nooit tegen een flinke wandeling op. Maar 't werd al zoo donker en dan vond juffrouw Doorenbos het zelf niet prettig Otto nog zoo'n eind naar buiten te moeten sturen. Toch was er niets aan te doen. 't Was mevrouw Van Duuren nu eenmaal beloofd, 't moest gebeuren ook, al werd het nog zoo laat.

Als juffrouw Doorenbos, het wachten moe, weer naar binnen is gegaan, duurt het niet zoo heel lang meer of daar kwam Otto toch aangestapt. Wijd duwt hij de winkeldeur open.

„Blijf maar,“ klinkt zijn stem dan door het huis.

Juffrouw Doorenbos springt op.

Daar is hij dan toch eindelijk!

Nog voor Otto de winkel door is, heeft moeder de kamerdeur al geopend en wacht hem daar op.

„Dag moeder,” zegt Otto bedaard als hij haar ziet.

„Dag Otto,” zegt moeder haastig.

„Wat ben je laat, jongen, en ik was nogal zoo om je verlegen. Heb je school moeten blijven?”

„Nee moeder.”

„Hoe komt het dan, dat je zoo laat bent?”

„'k Heb nog een poosje met de jongens gespeeld,” antwoordt Otto met neergeslagen oogen.

Maar juffrouw Doorenbos merkt het niet, dat haar jongen niet erg op zijn gemak is. Ze denkt teveel aan de bestelling, die hij nog weg moet brengen.

Haastig schenkt ze hem een kopje thee in.

„Hier Otto, drink dat maar even op. En dan moet je dadelijk weg. Mevrouw Van Duuren is hier geweest en heeft een heele bestelling gedaan. 'k Heb beloofd, dat ik het haar direct na schooltijd zou laten brengen. En nu ben je juist zoo laat. Dus ga maar dadelijk.”

„Dus 'k moet naar Rozenhage. Ja moeder, ik zal direct gaan. Waar is het pak?”

„In den winkel, Otto. En — o ja, dat is waar ook. Misschien laat mevrouw je ook nog wel even bij Frits. Mevrouw vertelde, dat hij graag had, dat je weer eens een middag bij hem kwam spelen. Dat zou ze dan nu meteen met je afspreken.”

Onderwijl had Otto zijn thee opgedronken en liep nu, door zijn moeder gevolgd, naar den winkel.

Hier is het pak, Otto. Zul je er voorzichtig mee zijn?”

„Ja moeder,” antwoordde Otto, „ik zal er wel goed voor zorgen.”

't Liep Otto mee dien middag, want nauwelijks was hij buiten de stad gekomen, of daar zag hij de melkwagen van boer Jansen rijden, en Krelis, de boerenknecht die op den wagen zat, zag hem ook.

Van tijd tot tijd moest Otto voor zijn moeder bestellingen bij den boer bezorgen, en bij die gelegenheden was hij dikke vrienden met Krelis geworden.

„Hé, Otto,” riep de knecht hem nu toe, „waar moet jij naar toe? Toch niet naar ons?”

„Nee Krelis, ik moet naar Rozenhage. 'k Moet er dit pak voor mijn moeder afgeven.”

„Wil je meerijden, Otto? Of zal ik het pak voor je meenemen? 'k Moet er toch langs.”

Even aarzelde Otto. Eigenlijk had hij wel zin in het laatste voorstel. Maar opeens bedacht hij zich, dat dit niet kon, omdat hij met Frits moest afspreken om een middagje te komen.

„'k Wil graag meerijden, Krelis,” zei hij dus, terwijl hij bij hem op de „bok” sprong. Dat scheelt me een heel eind.”

„Zou ik ook denken,” antwoordde Krelis, terwijl hij de leidsels aantrok.

Spoedig was Otto nu in druk gesprek met den boerenknecht, zóó zelfs, dat hij zonder het te merken Rozenhage voorbij zou zijn gereden.

„Was jij vergeten, dat je op Rozenhage zijn

moest?" lachte Krelis, terwijl hij zijn paard tot staan bracht. „Ik niet, hoor!"

Nadat Otto Krelis bedankt had, sprong hij van den bok en liep langzaam op de villa toe.

Toen hij op de elektrische schel gedrukt had, deed mevrouw zelf hem open.

„Zoo Otto," zei ze vriendelijk, „breng je mij het

pak? Kom, dat is goed. Leg het hier maar zolang neer op dit tafeltje. En kom je dan nog even bij Frits? Hij heeft naar je gevraagd."

„Ja, mevrouw, moeder heeft het gezegd.

'k Wil graag even naar hem toe."

„Loop dan maar door, Otto. Je weet den weg, hè?"

„Ja mevrouw," antwoordde Otto.

Even later klopte hij op een van de deuren, die in de gang uitkwamen.

„Binnen," riep een jongensstem,

Otto opende de deur en trad de kamer binnen.

„Voor een van de ramen, waarvan de gordijnen nu echter gesloten waren, stond een ruststoel. En daarop lag een bleeke jongen van Otto's leeftijd. Dit was Frits, het zoontje van mevrouw Van Duuren. Tot voor eenigen tijd was Frits even vroolijk en gezond geweest als Otto. Toen was hij over rugpijn gaan klagen. De dokter had hem zorgvuldig onderzocht, en toen zijn moeder meegedeeld, dat Frits een zwakke rug had, die alleen door rust en liggen sterker kon worden. En daarom moest Frits een langdurige rustkuur doen. Naar school gaan kon Frits nu niet. Maar om te zorgen, dat hij door zijn ligkuur niet zoo erg ten achter zou raken, liet mevrouw hem les aan huis geven. Dit gaf hem meteen eenige afleiding. En dit had de jongen wel noodig. De omgang met de jongens van zijn leeftijd miste hij ook heel erg. Daarom vroeg mevrouw telkens weer Otto bij hem op visite.

De jongens kenden elkaar al lang, maar eerst sinds Frits' ziekbed was er vriendschap tusschen hen beiden ontstaan.

Toen Otto op het rustbed van Frits toeliep, schoot er plotseling een klein wit hondje onder den ruststoel uit, dat luid blaffend tegen Otto opsprong.

„Koest Fidel, kom hier,“ riep Frits.

„Goed volk, hoor.“

Met het kleine staartje kwispelend, legde het hondje zich weer bij den ruststoel neer,

„Dag Frits," zei Otto weer. „Heb je een hondje gekregen?"

„Ja Otto. Vind je het geen aardig diertje? Hij is bijna den geheelen dag bij mij in de kamer. En ik ga hem allerlei kunstjes leeren. Moeder zegt, dat is een speelkameraad, die den geheelen dag bij je blijven kan."

Terwijl Frits dit vertelde, likte het hondje de hand van zijn jongen baas.

Lachend klopte Frits het dier op den rug.

„Je bent een beste hond," zei hij.

Op dit oogenblik kwam mevrouw Van Duuren binnen.

„Wel Otto," vroeg ze, „wat zeg je van Fidel? Is het geen aardig dier?"

„O ja, mevrouw. En 't is echt gezellig voor Frits, dat hij nu een eigen hondje heeft."

Vriendelijk knikte mevrouw haar jongen toe.

„Daarom hebben wij Fidel ook gekocht, hè Frits?"

Toen wendde ze zich weer tot Otto.

„De wandeling naar hier viel zeker niet mee op die vuile wegen, is 't wel?"

„O," vertelde Otto, „'k heb niet geloopt, mevrouw. 'k Ben met de melkwagen van boer Jansen meegereden."

„Zoo, daar bofte je bij," lachte Frits.

„Ja, maar terug zal hij toch moeten loopen," meende mevrouw. „Daarom zullen we hem maar niet

te lang ophouden. Heb je al een middagje met hem afgesproken, Frits?"

„Nee moeder."

„Wel, wat denken jullie dan van volgende week Woensdag? Voor dien tijd zal er wel niet veel meer van kunnen komen."

„Ik vind het best, moeder," zei Frits.

„En jij Otto? Kun je die middag?"

„O ja, mevrouw, heel best," antwoordde Otto.

„Goed, dan rekenen we daarop," zei mevrouw.

„Ga dan nu maar weer gauw naar huis, Otto, anders wordt je moeder nog ongerust."

HOOFDSTUK V.

Otto.

Toen Otto, na zijn bezoek aan Rozenhage weer thuis kwam, wachtte moeder hem al op met het avondeten.

„Wat ben je gauw terug, Otto," zei moeder.

„Heeft mevrouw je niet meer binnen gelaten?"

„Ja moeder en ik ben ook nog wel een poosje bij Frits gebleven. Maar ik was er zoo vlug. Toen ik buiten de stad kwam, zag ik Krelis van boer Jansen met de melkwagen en hij vroeg of ik mee wou rijden."

„Dat kwam goed uit, hè Otto," zei moeder lachend. En vooral met dat vuile weer was het getroffen. „Heb je nog met Frits afgesproken?"

„Ja moeder, volgende week Woensdag ga ik er heen. En moeder, Frits heeft zoo'n aardig wit hondje gekregen. Fidel heet het, en het mag bijna de geheele dag bij Frits in de kamer blijven.”

„Zoo,” zei moeder, dat heeft mevrouw zeker voor hem gekocht, om hem wat afleiding te geven. Nu, dat mag de arme jongen best hebben. Wat ligt hij nu al een tijd, en 't zal nog wel een heel poosje duren, eer hij weer beter is. Als we naar hem en naar zoo-vele andere zieken kijken, dan kunnen we God niet genoeg dankbaar zijn, dat Hij ons de gezondheid geeft. Gezondheid is een groote schat, Otto. Wel niet de grootste. De grootste schat voor ons is, als wij in den Heere Jezus mogen gelooven en Hem liefhebben. Want dat is een schat, die nooit meer vergaat. Onze gezondheid, en ons leven, ze gaan eens voorbij. Dat weet jij ook wel, Otto. Gisteren hoorde ik het je nog zingen:

Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend,
 Alles, hoe schoon ook, zal eenmaal vergaan.
 Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus,
 Dat houdt zijn waarde en zal eeuwig bestaan.

Otto had, terwijl zijn moeder sprak, onrustig op zijn stoel zitten draaien.

Toen hij opeens zoo haastig naar Rozenhage moest, was 't een beetje uit zijn gedachten gegaan. Maar nu moest hij telkens weer aan het wilde spel van

dien middag denken. Wat zou moeder wel zeggen, als ze het wist. Zou hij het haar vertellen?

O, hij wilde het eigenlijk wel doen, maar hij durfde niet goed. Moeder zou vast wel erg boos op hem zijn. En 't was toch ook wel gemeen van hem geweest, om het die menschen lastig te maken. Vooral die ouwe juffrouw. Wie weet, werd ze nog erger ziek, nu ze aan de deur was gekomen en die ijsrommel op had moeten ruimen. Had hij er toch maar niet aan mee-gedaan.

„Otto,” stoorde moeder hem plotseling in zijn overpeinzingen, „geef me de bijbel eens aan, jongen. Dan zal ik lezen en danken, en dan kun je met je huiswerk beginnen. 't Wordt anders veel te laat eer je op bed komt.”

Toen de maaltijd geëindigd was, begon Otto dus dadelijk aan zijn huiswerk. Moeder kreeg telkens klanten, zoodat ze bijna niet in de kamer was.

Nadat zij om acht uur de winkel gesloten had, kwam ze weer binnen.

„Hoe ver ben je met je werk, Otto?”

„Klaar, moeder.”

„Mooi, dan drinken we samen nog een kopje thee en dan ga jij onder de wol.”

Op andere avonden moest moeder dat bevel nog wel eens herhalen, maar nu ging Otto, dadelijk nadat hij zijn thee gedronken had, naar boven.

Hu, 't was koud op zijn kamertje. Vlug ontkleedde Otto zich en nadat hij zijn avondgebed had opge-

zegd, stapte hij in bed. 't Duurde wel wat langer dan anders, maar tenslotte sliep hij toch in. Maar zelfs in den slaap liet de gedachte aan 't gebeurde van dien middag hem nog niet los. Hij droomde, dat de oude zieke juffrouw met een stok hem dreigde en dat hij zelf toen ook heel erg ziek werd.

Den volgenden morgen, voor schooltijd al, was het clubje jongens, dat de vorige avond zijn baldadig spel had gespeeld, weer bij elkander.

„Zeg Otto,” zei Karel van Dam, „is die agent nog bij je geweest?”

„Gisteren avond niet,” antwoordde Otto.

„Dan komt hij vast vandaag wel,” spotte Klaas Melman. „Eigen schuld, dan had je je naam maar niet op moeten geven.”

Boos draaide Otto hem de rug toe.

„Met jou kan ik niet praten. Jij bent een valscherd.”

Schouder ophalend liep Klaas weg.

„Nou, jij hebt liever een agent aan je huis dan ik. Maar je moet het zelf weten.”

Om twaalf uur liep Otto met looden schoenen naar huis. Zou de agent al thuis geweest zijn en moeder alles reeds weten? Had hij het gisteravond toch maar zelf verteld. Maar hij had het niet gedurfd. Telkens had hij willen beginnen en telkens ontbrak hem weer de moed. Hij wist immers maar al te goed, hoe moeder over dat soort grappen dacht? En in stilte

wilde hij het zichzelf ook wel bekennen, 't waren geen echte grappen. Als hij er nog aan dacht, hoe zielig die oude juffrouw aan de deur had gestaan. Nee, 't was toch eigenlijk niets leuk geweest.

Zoo in gedachten verdiept, had Otto toch ongemerkt zijn huis bereikt. Moeder was in de keuken, merkte hij, toen hij in de gang stond. Dan maar gauw naar binnen, want ze zouden wel dadelijk moeten eten.

„Dag moeder,” zei hij even later, toen moeder ook de kamer in kwam.

„Dag Otto,” groette moeder terug.

Verbeelde hij het zich? Of was moeders groet minder vriendelijk dan anders?

Toch zei moeder verder niets tegen hem.

„We gaan eerst maar eten, Otto,” merkte ze op, toen Otto naar boven wilde gaan.

De maaltijd verliep veel stiller dan anders. Af en toe wierp Otto een blik op zijn moeder. Maar dat maakte hem niet wijzer.

Doch nauwelijks waren ze klaar met eten, of moeder schoof haar bord weg en zei:

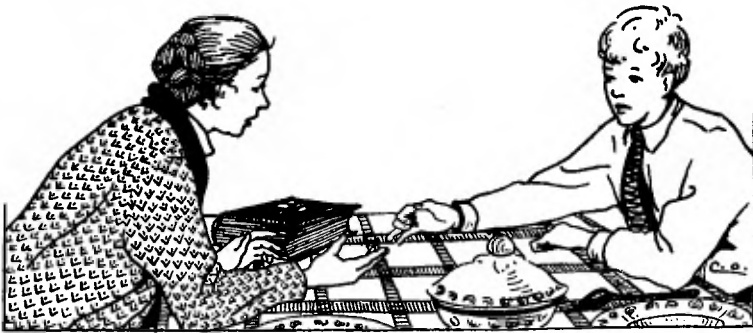
„En vertel me nu eens Otto, wat je gisteravond op straat hebt uitgevoerd.”

Daar had je het nu! Otto had het wel gevoeld, dat moeder het al wist.

En vreemd, hij vond dat nu toch niet naar. Integendeel, eenigszins verlicht haalde hij adem.

„Schotsen brouwen, moeder," antwoordde Otto met neergeslagen oogen.

„Jawel," zei moeder, „schotsen brouwen. Noemen jullie dat spel? Om allerlei menschen overlast aan te doen? En denk je dat die oude zieke juffrouw het ook een spelletje vond, toen jullie haar dien ijsrommel in huis gooiden? Je moest je wel schamen,

Otto. Dat is geen spel voor flinke jongens, maar voor lafaards. En waarom heb je het me niet zelf verteld, wat je had uitgevoerd? Dacht je, dat ik het prettig vond, dat ik het vanmorgen van dien agent moest hooren?"

„Ik.... ik.... durfde niet, moeder," stamelde Otto.

„Nee, je durfde niet. Maar 't was veel beter geweest, als je dat leelijke spel niet had durven doen. Als je den moed had gehad om tegen de andere jongens te zeggen: Ik doe niet mee."

Moeder hield op, maar nog altijd wist Otto niets

te zeggen. De oogen strak op zijn bord gevestigd, zat hij aan tafel.

„Otto,” zei moeder zachter, kun je me geen antwoord geven? Heb je er geen spijt van, jongen?”

Nu sloeg Otto zijn oogen op.

„Ja moeder,” zei hij, „Eerst . . . eerst . . . vond ik het wel aardig, . . . maar toen . . . ik die oude juffrouw gezien had . . . niet meer. Al had de agent mij niet gepakt, dan zou ik het toch niet meer gedaan hebben, heusch niet.”

„Ik geloof je wel, Otto,” antwoordde moeder.

„Moeder,” vroeg Otto nu aarzelend, „wat . . . wat heeft die agent gezegd?”

„Hij vertelde me van het baldadige spel dat jullie gisteravond gespeeld hebt. Maar omdat het voor de eerste keer is, dat jij en je vriendjes dit deden, hoefde hij je nog geen bekeuring te geven. Alleen moest hij voor de Commissaris hier naar toe, om mij te waarschuwen. „En,” voegde moeder er ernstig aan toe, „ik hoop dat deze waarschuwing voldoende is. Belof je mij Otto, dat je nooit meer zulke baldadige streken zult uithalen?”

„Ja moeder, ik beloof het u,” antwoordde Otto, terwijl hij flink zijn hand in de uitgestrekte hand van zijn moeder legde.

HOOFDSTUK VI.

De plaaggeest.

De eerste dagen na het schotsje brouwen was Otto Doorenbos bij zijn kameraden de held van den dag.

't Was toch maar flink van hem geweest, dat hij dien agent geen andere namen had genoemd dan alleen zijn eigen. En toen de andere jongens, die niet aan het spel meegedaan hadden er van hoorden, waren ze het daar toch mee eens geweest. Met belangstelling hadden ze geluisterd, toen Otto, nadat de agent bij hem thuis was geweest, hen daar alles van verteld had.

„En wat heeft je moeder wel gezegd, jô?" vroeg Karel van Dam. „Heb je niet op je nek gehad?"

„Nee," antwoordde Otto, „dat niet." „Maar mijn moeder zegt, dat het niets flink van ons is, om de menschen op die manier te plagen. En — en — dat vind ik ook."

„Hoor die eens," spotte Klaas Melman. „Wat een braaf jochie wordt dat. 't Was beter geweest, als je een anderen naam op had gegeven, dan had je er niks geen last mee gehad."

Karel van Dam was het niet met Otto eens geweest. Was dat nu zoo erg, dat ze schotsje gebrouwen hadden? Hij vond het niet. Maar toch kon hij niet hebben, dat Klaas Melman Otto zoo sarde.

„Houd jij maar liever je mond, Klaas," snauwde hij hem toe, „als de agent jou had gegrepen, zou jij vast wel onze namen genoemd hebben. En voor jezelf een valschen, dan kwam jij er vrij van."

Onverschillig haalde Klaas zijn schouders op.

„Och, och," wat worden we toch allemaal braaf, lachte hij. „Je moet toch zorgen, dat je er geen last van krijgt, als je eens een leuke middag hebt?"

De schoolbel, die de jongens naar binnen riep, maakte een einde aan dit gesprek.

Toen ze pas in de klas waren, had Otto moeite zijn aandacht bij de les te houden. Al had hij niet veel gezegd, toch had hij er wel hinder van, dat Klaas hem telkens zoo bespote. Moeder kon makkelijk zeggen, dat je aan niemand een hekel mocht hebben. Maar hoe kon je nu toch met zoo'n jongen goede vrienden blijven. Zoo'n genieperd. Alles deed hij altijd even stiekum. En had hij maar de minste kans om ergens straf voor te krijgen, dan redde hij zich door leugens.

Een mooie jongen! Nee hoor, dan ging hij liever met Karel van Dam om.

Toen Otto dien middag uit school kwam, had moeder weer verschillende boodschappen voor hem te doen.

„Is er haast mee, moeder?" vroeg Otto, „of zou ik eerst mijn huiswerk maken?"

„'k Heb liever dat je maar eerst gaat, Otto," ant-

woordde moeder. „Er is wel niet zooveel haast mee, maar 't wordt al zoo vroeg donker, en dan kun je er beter mee klaar zijn, vind je ook niet?”

„Goed moeder,” zei Otto, „dan zal ik eerst gaan.”

Even later stapte Otto de deur uit, met een groote tasch, waarin verschillende pakjes zaten, die hij bezorgen moest.

Moeder had de namen op de pakjes geschreven en de quitanties er bij gedaan.

„Zul je goed op je geld passen, Otto?” had ze gezegd, „zorg dat alles uitkomt.”

„Jawel moeder, had Otto geantwoord, „'t komt toch altijd goed uit?”

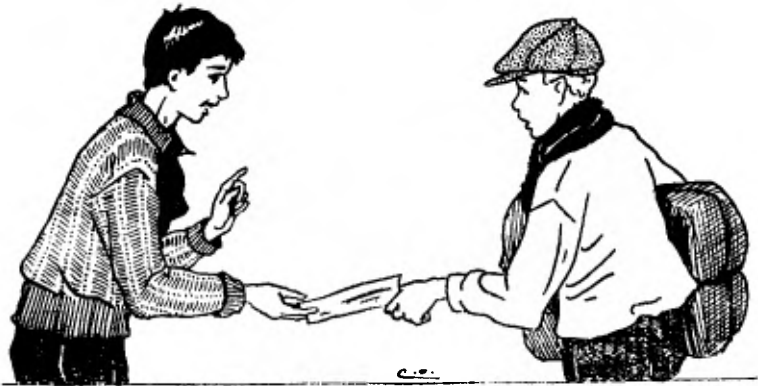
Toen Otto eenmaal op straat was, kwam er een wrevelige uitdrukking op zijn gezicht. Bij de pakjes, die hij bezorgen moest, was er een voor juffrouw Melman. Dat was Klaas zijn moeder. En als er nu iets was waar hij geen zin in had, dan was het om naar Klaas zijn huis te gaan. Tegen moeder had hij maar niets gezegd, want dat zou toch niet geholpen hebben. Er was immers niemand anders die de bestellingen weg kon brengen?

Dat moeder ook nooit eens een loopjongen wilde nemen.

Maar dat deed ze niet.

„Nee Otto,” had ze eens gezegd, toen hij daarover gesproken had, „als het later noodig mocht worden, dan zullen we weer zien, maar voorloopig kan het nog best zoo.”

Nu ja, 't was ook zoo erg niet, dat hij eens wat weg moest brengen. Naar sommige menschen ging hij zelfs wel graag, zooals mevrouw Van Duuren en boer Jansen. Dan zag hij Krelis ook nog eens. Hè, kwam hij Krelis maar weer tegen, zooals gisteren, toen hij naar Rozenhage moest, dan mocht hij nu gerust dat pakje voor hem bij Melman brengen. Maar

dat kon niet. Krelis zat nu met de melkwagen op de buitenweg, dus zou hij zelf zijn boodschap moeten doen. Weet je wat? Hij ging eerst naar Melman, dan was hij er van af. Nog een paar straten, dan was hij er. Als nu Klaas maar niet opendeed.

Doch dat viel tegen. Toen Otto bij Melman aan de bel getrokken had, hoorde hij juffrouw Melman vanuit de keuken roepen: „Klaas, doe eens open.”

„Ja hoor moeder, meteen,” riep Klaas terug.

Otto vond, dat dat „meteen” nog al lang duurde,

maar eindelijk werd de deur toch opengedaan, en stonden de twee jongens tegenover elkaar.

„Wat kom jij doen?” vroeg Klaas.

„Een pakje voor je moeder brengen,” antwoordde Otto. „Hier is het, en dit is de quitantie.”

Met een grijns keerde Klaas zich om.

„Moeder,” riep hij de gang in, „hier is de loopjongen van Doorenbos, moet hij geld ontvangen?”

„Nee Klaas, ik zal wel in de winkel komen betalen,” riep juffrouw Melman terug.

„Alsjeblieft, brave jongen,” sarde Klaas, terwijl hij het briefje terug gaf, mijn moeder komt wel betalen.”

Otto zei niets, maar hij was woedend.

't Liefst had hij Klaas een stomp gegeven, maar met moeite bedwong hij zich.

Wat zou moeder wel zeggen als hij bij de klanten aan de deur ging vechten!

Nee, dat ging niet. Maar als Klaas het waagde, hem op school weer eens te sarren, dan liet hij het er niet bij zitten. Daar kon hij van op aan. Die valscherd!

HOOFDSTUK VII.

Een prettige middag.

't Was Woensdagmiddag.

„Zou ik eerst mijn huiswerk maken, moeder?”

vroeg Otto, nadat de maaltijd geëindigd was, „of zou ik het vanavond doen?”

„k Zou het maar eerst doen, Otto,” antwoordde moeder, „als je den heelen middag uit bent geweest, heb je niet veel zin meer om te gaan werken. Heb je veel huiswerk?”

„Nee moeder, dat niet.”

„Dus dat tref je alweer,” zei moeder.

„Nu, ik ga naar de keuken, begin maar gauw.”

Otto volgde moeders raad op en werkte een poosje stevig door. Juist sloeg de klok half drie, toen hij met een zucht van verlichting zijn boeken sloot. Zie-zoo, dat was alweer gebeurd.

Nu maar gauw op stap naar Rozenhage.

Otto pakte zijn jas en pet van de kapstok en liep de winkel in, waar moeder bezig was.

„Ben je al klaar, Otto?” zei ze, „dat is gauw.”

„Ja moeder. Hoe laat moet ik thuis zijn?”

„Nu, kijk maar eens. 't Komt er niet zoo precies op aan. Maar als je merkt, dat Frits moe wordt, moet je niet te lang blijven, hoor.”

„Nee moeder.”

„En mijn groeten aan mevrouw, Otto,” verzocht moeder, toen de jongen de deurknop al in de hand hield.

Een opgewekt deuntje fluitend, stapte Otto nu door de straten. Hij was bijna de stad uit, toen hij opeens bleef staan.

Zag hij nu goed? Ja waarlijk, daar liep Klaas Mel-

man voor hem uit. Maar daar had hij nu heelemaal geen zin, om die te ontmoeten. Wacht, hij schoot dat achterstraatje door. Dan was hij gauwer buiten en behoefde toch Klaas niet voorbij.

Toen Otto eenmaal buiten de stad was, zag hij niets meer van Klaas. Gelukkig maar. Die vervelende jongen zou de middag nog bederven. En 't zou vast wel een prettig middagje worden. 't Was altijd zoo gezellig bij Frits. Toch wel aardig van hem en van mevrouw ook, dat hij telkens op Rozenhage gevraagd werd. Er waren toch jongens genoeg, die wel graag een middag daar op visite wilden gaan. Hij had eens aan Karel van Dam verteld, dat hij wel eens in die mooie villa op bezoek ging, maar Karel was er maar wat jaloersch op geweest.

Na een kwartiertje stevig doorgestapt te hebben, kreeg Otto Rozenhage al in 't gezicht, en weldra stond hij nu voor het huis en trok aan de bel.

Mina, het dienstmeisje van mevrouw Van Duuren, deed hem open.

„Dag Otto,” zei ze vriendelijk. . . . Mevrouw is boven, maar ze heeft al gezegd, dat je je goed hier maar aan de kapstok moest hangen en dan naar Frits gaan. Straks komt mevrouw wel bij jullie.

Otto deed wat hem gezegd werd, en even later zat hij op een stoel naast het rustbed van Frits.

„Je bent niet vroeg, Otto,” zei de zieke jongen. „'k Heb al lang naar je liggen kijken.”

„'k Moest eerst mijn huiswerk maken,” vertelde

Otto. „Maar toen het klaar was, ben ik toch direct op stap gegaan.”

„O, dan hoef je zeker niet zoo vroeg weg, is 't wel?” vroeg Frits.

„Moeder heeft niet precies gezegd hoe laat,” antwoordde Otto, „maar als je moe werd, mocht ik niet langer blijven.”

„Zoo gauw word ik niet moe,” lachte Frits. „'k Ben

veel te blij als er eens iemand bij mij is. Zullen we een spelletje doen?”

„Welja,” antwoordde Otto, „zeg jij maar wat.”

„Laten we dan eerst maar dammen, dan kunnen we straks wel weer iets anders doen,” meende Frits.

Nadat ze een poosje met elkaar gespeeld hadden, kwam mevrouw Van Duuren in de kamer.

Tevreden knikte ze Frits toe, toen ze de twee jongens zoo prettig bezig zag.

„Gezellig hè jongen, als je een speelkameraad bij je hebt. Dan vliegt de tijd om.”

„Ja moeder, hoe laat is het al?”

„Vijf uur.”

„Al zoo laat?” vroeg Otto verwonderd.

„'k Dacht dat het nog veel vroeger was.”

„Maar je hoeft toch nog niet weg?” vroeg mevrouw.

„Nee mevrouw,” antwoordde Otto.

„Als het niet te vermoeiend voor Frits is, mag ik nog wel een poosje blijven.”

„Fidel is zeker niet erg op zijn gemak nu je bezoek hebt, Frits,” zei mevrouw nu.

„Zit hij onder je stoel?”

Verschrikt keek Frits op.

„Nee moeder, dat is waar ook. Hij was al niet in de kamer toen Otto kwam. Maar door het spelen heb ik er niet aan gedacht. Zou hij in de keuken zijn?”

„Misschien wel,” lachte mevrouw.

„Die slimmerd! Hij weet het best, dat er daar wel eens een lekker hapje voor hem afvalt. 'k Zal wel eens gaan kijken wat hij uitvoert.”

Mevrouw ging de kamer uit en de twee jongens speelden weer door. Maar 't scheen wel, alsof Frits er niet zooveel plezier meer in had, als daarstraks. Telkens luisterde hij of hij niets in de gang hoorde.

„Wat blijft moeder lang achter,” zei hij tot Otto.

„Fidel zal er toch wel zijn? Als hij maar niet weg is.”

„Loopt hij dan wel eens meer weg?” vroeg Otto.

„Nee, dat wel niet,” antwoordde Frits. „Maar je kunt toch nooit weten. We hebben hem nog niet zoo heel lang.”

Mevrouw Van Duuren was onderwijl naar de keuken gegaan en toen ze er Fidel niet zag, vroeg ze er Mina naar.

„Nee mevrouw,” antwoordde het meisje. 'k Heb de hond den heelen middag niet gezien. 'k Dacht, dat hij bij de jongens was.”

„Nee, daar is hij ook niet geweest, zoolang Otto er is. Maar waar kan het dier dan zijn?”

Mevrouw liep de trap op. Die ondeugende hond zou toch niet op een van de slaapkamers zijn? Maar hoewel mevrouw alle deuren opendeed, en de hond telkens bij zijn naam riep, Fidel kwam niet voor den dag.

Hoofdschuddend liep ze weer naar beneden. Ze hoopte maar niet dat Fidel weg was, want wat zou Frits daar een spijt van hebben. De jongen had zich zoo erg aan het beest gehecht.

Voor mevrouw de huiskamer weer binnen ging, keek ze nog even aan de deur. Fidel zou toch niet buiten zijn? Maar geen vroolijk hondengeblaf klonk haar tegen. En zuchtend ging mevrouw weer naar binnen.

Toen ze de kamer binnenkwam, keek Frits direct op van zijn spel.

„Hebt u Fidel gevonden, moeder?”

„Nee Frits, ik begrijp niet waar het dier is.”

„Hij is vast weggelopen,” zei Frits.

„Als hij in huis was, zou hij allang bij mij zijn gekomen. Als hij maar niet verdwaald is.”

„Welnee,” meende mevrouw, „hij zal best gauw thuis komen. Misschien komt hij straks wel met vader mee. Toe, speel nu nog maar een beetje met Otto.”

„Maar met een mistroostig gezicht schudde Frits het hoofd.

„Nee hoor, moeder, als Fidel niet terecht is, heb ik geen zin meer in spelen.”

Otto stond op.

„Weet je, wat ik doen zal?” vroeg hij.

„'k Zal een beetje vroeger naar huis gaan, dan kan ik onderweg naar Fidel zoeken. Als ik hem vind, breng ik hem nog thuis. Is dat goed?”

„Dat's heel aardig van je, Otto,” zei mevrouw vriendelijk, en Frits voegde er aan toe: „Ja, dat is een fijn idee. 'k Hoop, dat je hem vindt.”

„'k Zal heel goed uitkijken,” beloofde Otto nog eens, eer hij vertrok.

HOOFDSTUK VIII.

Dat is vals!

Langzaam ondernam Otto de weg naar huis. Telkens keek hij scherp om zich heen of hij Fidel ook ergens gewaar kon worden. Doch in de schemering van den avond kon hij niet ver voor zich uitzien.

„Fidel, Fidel," riep hij af en toe. Maar geen honden-geblaf klonk hem tegen. Aan de slootkant groeiden dichte struiken, en telkens zocht Otto daartusschen. Misschien zat Fidel wel in die struiken. Maar hoe ijverig Otto ook zocht, zijn moeite werd niet beloond. De grootste helft van den weg had hij nu reeds afgelegd zonder een spoor van den hond gevonden te hebben. Maar plotseling bleef de jongen staan. Wat hoorde hij daar nu? Was dat niet het huilend blaffen van een hond? Nog even luisterde hij scherp toe. Nee, hij vergiste zich niet. Zacht en klagend jankte er een hond. Of 't Fidel was, wist Otto nog niet, maar dat zou hij onderzoeken. Zoo vlug mogelijk liep hij in de richting, vanwaar het gefank kwam. Hij was op 't goede spoor, dat merkte hij wel, want het geluid werd steeds duidelijker. Nog even, toen was hij vlak bij de plaats, waar het geblaf vandaan kwam. Maar nog altijd zag hij niets. Toen drong Otto door de struiken heen. Dat hij daarbij een paar schrammen opliep, merkte hij niet eens. Nu stond hij vlak bij de breede sloot, die achter de struiken liep. En nu zag hij ook waar het janken vandaan kwam. Daar-aan den slootkant, een klein eindje van de plaats waar Otto stond, lag een jongen gebukt aan den waterkant. En in dat water zag Otto een gespartel, en daar kwam ook het klagende janken vandaan. . . . Met een paar sprongen stond Otto bij de plek. . . .

„Lafaard," zei hij, terwijl hij den jongen opzij stootte. Toen bukte hij zich snel en hief aan den hals-

band het jankende hondje van Frits uit het water.

De jongen, die Otto opzij gestooten had, was langzaam overeind gekomen.

„'t Was Klaas Melman.”

„Waar bemoei jij je mee, brave jongen?” zei hij tot Otto. „'k Hoef toch aan jou niet te vragen, wat ik doen mag?”

„Lafaard,” herhaalde Otto met glinsterende oogen,

„lafaard, weerlooze dieren mishandelen, dat kun je. Kom nu maar eens op,” en voorzichtig legde Otto het hondje, dat nog altijd jankte, op den grond, „kom nu eens op, als je durft.”

Met uitgestrekte handen liep Otto op Klaas toe. Maar deze wachtte zijn schoolmakker niet af.

„'k Vecht niet met zulke brave jongens als jij,” smaalde hij.

Toen keerde hij zich om en verdween tusschen de struiken.

„Lafaard,” bromde Otto nog eens. Maar meteen

bukte hij zich weer over het hondje in het gras. 't Was, als wist het beest dat Otto het goed met hem voor had, want hij likte de handen van den knaap, die bezig was het touw los te maken, waarmee de pooten van het arme dier bij elkaar gebonden waren.

„Had hij je zoo willen verdrinken, Fidel?” zei Otto. „Wees maar stil hoor, we zullen je bij het baasje brengen.”

Even later stapte Otto met de hond in zijn armen, weer de weg naar Rozenhage op. De lichte last van het kleine dier viel hem niet zwaar, zoodat hij vlug opschoot. Weldra kwam de villa in 't gezicht. Toen hij 't hek binnen ging, begon Fidel van blijdschap zijn gezicht te likken, maar toch bleef hij rustig in Otto's armen liggen.

Doch toen op 't bellen van den jongen mevrouw Van Duuren zelf de deur opendeed, was Fidel niet meer te houden. Hij wrong zich uit Otto's armen en sprong luid blaffend tegen mevrouw op. Liefkoozend klopte mevrouw hem op den rug.

„Zoo, Fidel, ben je daar weer? Wat is de vrouw blij.”

Trouwhartig zag de hond zijn meesteres aan. 't Was alsof hij zeggen wilde: „En ik dan? Dacht je dat ik niet blij was.”

„Maar wat ben je toch nat,” ging mevrouw voort. „Heb je in 't water gelegen?”

„Dat moet jij me maar vertellen, Otto,” wendde ze zich tot den jongen. „Maar laten we eerst met

Fidel naar Frits gaan. Die heeft hem natuurlijk allang gehoord."

Zoodra mevrouw de kamerdeur open deed, rende Fidel naar binnen en sprong toen meteen bij Frits op de ruststoel.

„Beste hond," zei Frits, terwijl hij zich de stormachtige begroeting liet welgevallen, „beste hond, waar ben je geweest?"

„Dat kan je beter aan Otto vragen, Frits," zei mijnheer Van Duuren lachend.

„Ja, dat is zoo," stemde mevrouw toe.

Toen moest Otto vertellen waar hij Fidel gevonden had.

Groot was de verontwaardiging van mijnheer en mevrouw, toen ze hoorden dat Klaas Melman het dier had willen verdrinken.

En Frits zei, terwijl hij zijn magere handen tot vuisten balde: „Wat een valschaard! 'k Wou — 'k wou — dat ik hem een pak slaag kon geven."

Mijnheer Van Duuren had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald.

„Hoe zei je dat die jongen heette, Otto?" vroeg hij.

„Klaas Melman, mijnheer," antwoordde Otto.

„En ken je hem nog verder, dan alleen van naam?"

„Jawel mijnheer, hij gaat bij mij op school."

Mijnheer schreef een paar aantekeningen in zijn boekje en stopte het toen weer in zijn zak.

Nieuwsgierig keek Frits hem aan.

„Wat gaat u doen, vader?”

„Daar moet ik eerst nog eens over denken, jongen. Doch zulke wreedheid kan ik niet zoo maar voorbij laten gaan.”

Toen Otto opstond om heen te gaan, wilde mevrouw hem een gulden geven.

„Hier Otto,” zei ze, „dat is voor jou, voor je spaarpot.”

Maar Otto weigerde beslist.

„Nee mevrouw,” zei hij, „daar mag ik heusch geen geld voor aannemen. Dat zou iedere jongen in mijn plaats gedaan hebben.”

Mevrouw zag, dat ze hem niet overreden kon.

„Nu Otto, we spreken elkaar nog wel eens,” zei ze, terwijl ze hem met een hartelijke handdruk liet gaan.

„Maar jongen,” zei moeder, toen Otto thuiskwam, „maar jongen, nu heb je het toch wel wat heel lang gemaakt. Is dit nu toch wegblijven? Ik begon werkelijk ongerust te worden.”

„Hebt u nog boodschappen voor mij te doen?” vroeg Otto.

„Nee, dat niet. Maar je bent veel langer weggebleven als ik dacht, dat je doen zou.”

Toen vertelde Otto aan zijn moeder wat hem zoo lang had opgehouden.

Moeder liet hem rustig uitvertellen.

„Dat is heel erg,” zei ze, toen Otto ophield, „dat is

heel erg. Ik had niet gedacht dat die Klaas Melman tot zulke leelijke streken in staat was."

HOOFDSTUK IX.

Het onderzoek.

Den volgenden morgen, even voor schooltijd kwam Klaas Melman naar Otto toe.

„Zeg Otto, hoor eens," zei hij, terwijl hij hem terzijde trok, „zeg Otto, hoor eens, ik wou je wat vragen."

„Wat dan?" vroeg Otto, allesbehalve vriendelijk.

„Wel, ik wou.... ik wou.... je vragen.... om het niet.... verder te vertellen van gisteren.... je weet wel...."

„Dat kan ik je niet meer beloven," antwoordde Otto kort. „De menschen van wie het hondje is, en mijn moeder weten het al."

Meteen draaide hij Klaas de rug toe.

De lessen waren nog pas een half uurtje begonnen, toen de deur van het lokaal, waar Otto en Klaas zaten openging, en mijnheer Kooymans op den drempel verscheen.

„Mijnheer," wendde het Hoofd zich tot mijnheer Karels, den onderwijzer, „mijnheer, mag Klaas Melman even met mij meegaan?"

„Zeker mijnheer," antwoordde de onderwijzer. En toen tot Klaas: „Je hoort het jongen."

Met een verschrikt gezicht stond Klaas op. Want hij begreep best, dat hij werd geroepen om het gebeurde van gisteren. Schoorvoetend ging hij de spreekkamer in, waar hij een vreemden heer zag zitten.

„Klaas,” begon mijnheer streng, „deze heer is mij komen vertellen, dat je gisteren zijn hondje aan de

vier pooten vastgebonden hebt, en toen het dier hebt willen verdrinken. Is dat waar, Klaas?"

Een oogenblik dacht Klaas er over om alles te ontkennen. Maar och, dat zou hem immers niet baten. Natuurlijk zou Otto dan geroepen worden.

Hij gaf dus geen antwoord. Met de oogen naar den grond bleef hij zwijgend voor mijnheer staan.

„Ik vraag of dat waar is, Klaas,” herhaalde mijnheer nog eens.

„Ja mijnheer,” fluisterde Klaas nu, nauwelijks hoorbaar.

„Zoo," zei mijnheer, zoo, dus het is toch waar. Ik kon het haast niet gelooven, dat ik zulke jongens hier op school had.

„Ja mijnheer," wendde hij zich toen tot mijnheer Van Duuren, „nu de jongen zelf bekend heeft, heb ik er niets op tegen dat u de zaak bij de politie aangeeft. Dan moet hij zijn straf wegens dierenmishandeling maar ondergaan."

Wat schrok Klaas! Dat de zaak zoo'n keer zou nemen, had hij niet verwacht.

„k Zal het nooit meer doen, mijnheer, barstte hij uit. „Nooit meer, maar gaat u. . . . alstublieft niet naar de politie."

„Dat doe ik niet, Klaas," zei het hoofd der school, „dat doet mijnheer. En hij heeft er volkomen recht toe."

Mijnheer Van Duuren stond op.

„Ik beloof niets," zei hij streng. „k Geloof, dat het beter is, dat zoo iets leelijks als dierenmishandeling streng wordt gestraft. Maar 'k zal wachten tot morgen. Eerst zal ik alles nog eens goed overwegen."

Nu nam mijnheer Van Duuren afscheid van het hoofd der school.

Nadat mijnheer Kooymans zijn bezoeker uitgelaten had, keerde hij tot Klaas terug.

't Werd een ernstig gesprek tusschen die beiden, en 't gelukte mijnheer Klaas te doen inzien, hoe slecht en hoe wreed het is dieren te mishandelen. . . .

„En nu denk je misschien, dat ik je een belofte

van beterschap zal vragen, is 't niet Klaas?" vroeg mijnheer aan het eind.

De jongen durfde niet op te zien en knikte slechts.

„Nee Klaas, dat doe ik toch niet, n u niet. Uit ons zelf kunnen we het goede niet doen en het kwade niet nalaten. Maar 'k vraag je wel iets anders, Klaas.”

Mijnheer stond op en legde Klaas de hand op den schouder.

„Kijk me eens aan, jongen.”

Er was gelukkig niets van brutaliteit te zien in de oogen, die tot mijnheer werden opgeslagen.

„Ga zoo niet voort, Klaas,” zei mijnheer Kooymans toen ernstig. „Laat deze dag niet voorbijgaan, zonder dat je tot den Heere gaat. Zeg Hem alles. Belijdt Hem je kwaad, dan zal Hij vergeving schenken. Ook voor deze zonde heeft de Heiland de straf gedragen, Klaas. Ga dan tot Hem. En als je steeds bij Hem je kracht zoekt, dan zal Hij je voor dit kwaad bewaren.

Ga nu maar naar je klas terug jongen, maar vergeet niet wat ik je gezegd heb.”

„Nee mijnheer,” fluisterde Klaas.

Toen keerde hij zich om en verliet de kamer van mijnheer Kooymans.

Zoodra Klaas zijn lokaal binnentrad, werden alle oogen op hem gericht. Doch Klaas deed alsof hij niets merkte, en begaf zich naar zijn plaats.

Even later ging de deur opnieuw open en nu trad het hoofd der school weer binnen.

„Mag ik nu Otto Doorenbos nog even hebben, mijnheer?” klonk zijn vraag door de klas.

„Terwijl de onderwijzer antwoordde, stond Otto reeds op. Zwijgend volgde hij mijnheer Kooymans naar zijn kamer.

„Begrijp je, waarom ik je hier heb laten komen, Otto?” vroeg mijnheer.

„'k Geloof het wel,” mijnheer, aarzelde Otto. „Is het voor Klaas Melman?”

„Juist jongen. 'k Heb daarnet met Klaas gesproken. Hij heeft mij alles bekend. En — als ik mij niet vergis, dan heeft hij echt berouw over het gebeurde, en zal dit niet licht een tweede keer gebeuren. Maar nu moet jij erop school tegen niemand over spreken. Als Klaas echt berouw heeft, dan zal God hem dit kwaad vergeven, en dan moeten wij dat ook doen, Otto. En dan is het heel niet noodig dat alle jongens dit te weten komen. Of — heb je er al over gesproken?”

„Nee mijnheer, alleen met mijn moeder.”

„Daar ben ik blij om, Otto. En weet je, wat we veel beter voor Klaas kunnen doen, dan zijn kwaad aan iedereen vertellen? We kunnen voor hem bidden, Otto. Dat zal Klaas veel meer helpen, dan dat we over hem praten. Geloof je dat ook niet?”

„Ja mijnheer,” antwoordde Otto zachtjes.

„Goed Otto. Dus dan reken ik op je zwijgen, hoor jongen. Ga nu maar heen.”

Otto voelde zich het verdere van dien morgen niet erg op zijn gemak. Straks zouden de jongens natuurlijk gaan vragen. En wat moest hij dan zeggen? Mijnheer rekende op zijn zwijgen. . . .

Otto had zich niet vergist.

Nauwelijks waren de jongens om twaalf uur het schoolgebouw uit, of ze groepten zich om Otto heen.

„Zeg jô, waarom moesten jij en Klaas bij mijnheer komen? Heb je wat gedaan?” vroeg Karel van Dam.

Opeens was Otto's besluit genomen. Hij zou het vertrouwen van mijnheer niet beschamen.

„Nee, ik heb niets gedaan. En vragen jullie nu maar niet verder, want ik kan het je toch niet vertellen.”

„Poe, wat doet mijnheer geheimzinnig!”

„Toe jongens, ga mee,” riepen er een paar, die wel zagen, dat hun nieuwsgierigheid niet bevredigd zou worden.

Klaas Melman had zich, zoo gauw hij kon, uit de voeten gemaakt.

„Kom, ik ga naar huis,” zei Otto, „ga je mee zoover, Karel?”

„Natuurlijk,” was het antwoord.

Samen liepen de twee jongens een eind voort.

„'t Spijt me, dat ik het jou ook niet zeggen kan, Karel,” zei Otto.

„Toe kerel, praat er niet meer over. Als ik het had

geweten, zou ik straks niets gevraagd hebben, dat snap e. . . . Maar zeg, ik ga hierheen hoor, anders kom ik veel te laat thuis. Tot vanmiddag."

„Dag," zei Otto hartelijk, tot straks.

„Raad eens, wie er hier geweest is, Otto," begroette zijn moeder hem, toen hij 's middags om vier uur thuis kwam.

„Hoe kan ik dat nu raden, moeder?"

„Zegt u het maar."

„Mijnheer Van Duuren."

„O ja, moeder? Wat kwam mijnheer doen?"

„Wel, over het gebeurde van gisteren praten. Ze zijn toch zoo blij, dat je Fidel hebt kunnen redden. En mijnheer vond het erg jammer, dat je gisteren niets aan wilde nemen."

„En wat hebt u gezegd, moeder?"

„Ja, ik heb, net als jij gezegd, dat je daar geen belooning voor hoeft te hebben."

„Heeft mijnheer nog wat over Klaas gezegd, moeder?" vroeg Otto verder.

„Ja, jongen. 'k Denk wel, dat mijnheer de zaak morgen aan zal geven. 't Spijt me toch wel, dat hij het doet."

„Spijt het u?" vroeg Otto verbaasd. „U vond het toch ook heel erg van Klaas?"

„Ja jongen, ik vond het wel heel erg en dat is het ook. Maar veronderstel nu eens, dat Klaas berouw heeft over het gebeurde. Dan geloof ik, dat het hem

meer goed zou doen, als het hem vergeven werd, dan wanneer hij door de politie streng gestraft zou worden. En denk eens aan zijn moeder, Otto. Wat zal die er wel een verdriet van hebben, als haar jongen door de politie gestraft wordt."

Otto had stil naar zijn moeder geluisterd. Nu knikte hij met het hoofd.

„Ja, dat is eigenlijk wel zoo, moeder, daar had ik nog niet aan gedacht. Mijnheer Kooymans zei het ook al dat ik er niet over moest praten, en — en — mijnheer dacht, dat Klaas wel berouw had —"

„Zie je wel, Otto?"

„En op berouw volgt vergeving."

HOOFDSTUK X.

Vergeving.

Terwijl juffrouw Doorenbos af en toe naar den winkel gebeld werd, bleef Otto een heelen tijd stil aan de tafel zitten.

't Scheen, dat hij ernstig over iets nadacht. Maar eindelijk nam hij toch een besluit. Toen ging hij huiswerk maken.

„Ben je nu al klaar?" vroeg moeder verwonderd, toen hij na een paar uurtjes zijn boeken wegborg.

„Ja moeder. — Als u het goed vindt, wilde ik na het eten nog even uitgaan."

„Waar moet je dan heen, Otto?”

„Ja, ziet u, 'k wilde — nog even naar mevrouw Van Duuren.”

Moeder bleef hem vragend aanzien en Otto haastte zich voort te gaan: „'k Wou aan mevrouw gaan vragen of ze het niet aan wil geven bij de politie, van Klaas, weet u wel? Zou het helpen als ik het vroeg? Mevrouw heeft toch gezegd, dat ik een wensch mocht doen?”

Hartelijk legde moeder haar hand op Otto's schouders.

Ze wist, welk een gespannen verhouding er tuschen de beide jongens was en begreep, dat Otto een overwinning op zichzelf had behaald.

„Dat is een best plan, Otto, en 'k geloof zeker, dat het helpen zal. Kom, laten we dan maar vlug gaan eten.”

Een half uur later liep Otto op den buitenweg.

't Begon al donker te worden, maar dat deerde hem niet. Bang in donker was hij niet en verdwalen kon hij al evenmin.

Opeens versnelde Otto zijn pas. Zag hij nu goed, liep daar iemand voor hem uit, Klaas Melman? Ja, waarlijk, hij was het!

„Hij gaat zeker ook naar mevrouw om te vragen of ze het niet aan wil geven,” flitste het door Otto's hoofd. Tegelijk begon hij nog vlugger te loopen. Wel-dra had hij Klaas dan ook ingehaald.

„Ga je naar mevrouw Van Duuren, Klaas?" vroeg Otto, terwijl hij zijn schoolmakker opzij kwam.

Verwonderd keek Klaas op.

Hij had wel achter zich hooren loopen, maar niet gedacht, dat dit Otto zou zijn.

„Jawel," antwoordde hij norsch.

„Ik ook," vertelde Otto. „Zullen we samen gaan?"

„Wat moet jij daar dan doen?" vroeg Klaas wantrouwend.

„Zul je wel hooren; laten we maar gauw gaan."

Even later stonden de twee jongens bij mijnheer en mevrouw Van Duuren in de kamer.

Verwonderd keek mijnheer hen aan.

Wat moesten die twee nu samen hier doen?

Toen wendde hij zich tot Otto.

„Wel, weet je nu misschien al een cadeautje dat ik je geven kan? En kom je me dat vertellen?"

„Nee mijnheer," antwoordde Otto, „maar — maar — ik kom vragen of u het niet aan wil geven

van uw hondje. Fidel is er nu toch goed afgekomen, en — en — moeder en ik — zouden het allebei erg prettig vinden."

„Zoo," zei mijnheer, terwijl hij een blik met mevrouw wisselde, „en wat kom jij doen, Klaas?"

„Ik — ik — kom zeggen — dat — het — me spijt, mijn — mijnheer. 'k Zal — het nooit meer doen — heusch niet."

„Wat spijt je nu eigenlijk," vroeg mijnheer streng. „Dat je zoo wreed bent geweest of dat ik naar de politie ga?"

„'t Spijt me van het — hondje, mijnheer, heusch. De meester — meester — heeft gezegd, dat — dat het slecht was. En — en — ik wil — wel — straf hebben — maar — maar maar —

Verder kwam Klaas niet, doch mijnheer begreep hem.

„Je bedoelt, dat je liever een andere straf hebt, dan dat ik naar de politie ga, Klaas?"

De jongen knikte slechts.

Ernstig keek mijnheer Van Duuren hem aan.

„Luister eens, jongen. Je hebt daar gezegd dat het slecht is om dieren te mishandelen en dat is het ook. Maar als je dat zelf ook gaat inzien, dan heb ik nog hoop voor je. En je weet waar wij allen, jij ook, met onze slechtheid en zonde heen moeten, nietwaar Klaas?"

„Ja mijnheer. Naar — den Heere Jezus."

Zacht kwam het antwoord er uit.

En diep ernstig sprak mijnheer:

„Ja jongen, naar den Heere Jezus. Hij heeft op Golgotha de straf voor al ons kwaad gedragen. Hij wil ons, als we het hem ootmoedig vragen, onze zonde vergeven.”

Toen stond mijnheer op en schudde beide jongens de hand.

„Goed dan,” zei hij, „'k zal aan jullie beider verlangen voldoen, jongens. En 'k zal jou ook geen andere straf opleggen, Klaas. Maar dan reken ik er ook stellig op, dat ik nooit meer zoo iets van je te hooren krijg.”

Toen liet mijnheer hen gaan. . . .

Op den terugweg voelden de twee jongens zich o zoo blij.

En toen ze in de stad gekomen waren en Klaas een andere kant op moest, zei hij:

„'k Zal het nooit vergeten, dat je dit voor me gedaan hebt, Otto. . . .”

INHOUD.

Hoofdstuk.	Bldz.
I. Een baldadig spel	5
II. Gesnapt	10
III. Mevrouw van Duuren	15
IV. Naar Rosenhage	19
V. Otto	26
VI. De Plaaggeest	33
VII. Een prettige middag	37
VIII. Dat is valsch!	43
IX. Het onderzoek	49
X. Vergeving	56
